

bo morala Nemčija plačati le 32 milijard zlatih mark...

Drobne vesti

V Karniji se je mudil minister za javna dela on. Giuriati, ki si je ogledal po potresu opustošene kraje.

DNEVNE VESTI

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

URNIK TRGOVIN za velikonočne praznike. Pokrajinska federacija trgovcev je določila za velikonočne praznike za trgovine naslednji urnik:

KOLEDNICE. O veliki noči — pa kolednice? Seveda, pisati bi morali o prirokih a ne pomagati nič, omeniti moramo kolednice še in še, ker vidimo, da mnogi naši ljudje še niso napravili svoje dolžnosti.

Iz našega urada. Gregor Jurilović - Golac: Obvestila nas, kakor sporazumeljeni: A. Obernel - Diviš: Pojasnila, ki smo jih o stvari dobili, so sledela: Najemina poravnana do 30. 6. 1927.

Milica mu je podala svoje pekočo roko, ki jo je grof krepko stisnil v svoji. — Častna beseda, — zmagovalc in premaganec bosta verno izpolnila pogoje najine stave?

Imaš ti s tem besedami je skoraj stakla v hišo. Berenkjav se je vrnil v svojo sobo docela razdružen.

Imaš ti s tem besedami je skoraj stakla v hišo. Berenkjav se je vrnil v svojo sobo docela razdružen.

Imaš ti s tem besedami je skoraj stakla v hišo. Berenkjav se je vrnil v svojo sobo docela razdružen.

Imaš ti s tem besedami je skoraj stakla v hišo. Berenkjav se je vrnil v svojo sobo docela razdružen.

Imaš ti s tem besedami je skoraj stakla v hišo. Berenkjav se je vrnil v svojo sobo docela razdružen.

Imaš ti s tem besedami je skoraj stakla v hišo. Berenkjav se je vrnil v svojo sobo docela razdružen.

Imaš ti s tem besedami je skoraj stakla v hišo. Berenkjav se je vrnil v svojo sobo docela razdružen.

Imaš ti s tem besedami je skoraj stakla v hišo. Berenkjav se je vrnil v svojo sobo docela razdružen.

ganda proti italijanskim letovščem. Vlaki, ki prihajajo preko Brennerja, so polni Nemcev, ki gredo iskat pomladi v Italijo.

Senátor Borah, znani predsednik senatnega odbora za zunanje zadeve, bo najbrž kandidiral pri prihodnjih predsedniških volitvah v Združenih državah.

Angloški aeronavtični podtajnik v Rimu. V Rim je prispele angleški državni podtajnik pri ministrstvu za aeronavtika g. Sabboon.

Za tujski promet v Opatiji. Fašistovska konfederacija trgovcev je dovolila fašistovskiemu združenju trgovcev na Reki kmo izredno podporo znesek 50.000 lir, ki bo služil za povzdigu tujskega prometa v Opatiji.

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

Velika umetnina. V 'Tomeku Baranu' je podan kos kmetijskega življenja...

pravili do tega, da je priznal, da je ranil Sardellijsa. Dejal je, da je to slučajno iz razloga, da so izogone sitnosti.

Na podlagi tega priznanja je državno pravništvo, ki je bilo tak obveščeno o stvari, odredilo aretacijo Pezzangore, ki se sedaj še vedno nahaja v bolnišnici.

Policija nadaljuje preiskavo o vzrokih tragičnega dogodka, ki so še vedno zaviti v tajnost.

Huda nesreča starih. Ko je 74-letna Marija Zidarič, stanujoča v Barkovljah Riviera št. 1, večeraj jutraj okoli 7 ure šla po steni, ki vodi čez železniški most v Barkovljah.

Na sprednjem delu, stanovalci tam blizu — je radi hipne omotice padla na spodaj ležečo cesto.

Pri tem so je hudo pobila po glavi in si zlomila na kompiranc način levo nogo pod kolonom. Med ljudmi, ki so prihiteli na njeno vpitje na pomoč, je bila tudi njena hči, ki je poskubela, da je prihitel na lice mesta zdravnik rešilne postaje, ki je dal nesrečno staro po prvi pomoči prepeljati v mestno bolnišnico, kjer je bila sprejeta v kirurški oddelk. Zdravitelj se bo morala približno 2 meseca.

Štorje: Davek za vzdrževanje cest: Pokrajine in občine imajo pravico glasno kr. odloka od 18. novembra 1923, št. 2538, da pobirajo letni prispevek za vzdrževanje cest počenši s prvim januarja 1924. leta od vseh lastnikov vozil, pa bodisi, da jih vleče zvinja ali da vozijo mehanično, vpoštvaajo vsaka kr tip vozila, intenzivnost in kontinuiteto rabe cest, kakor tudi obrabe cest, ki je povzročilo vozilo pogosto in neprestano.

V vsakem spornem slučaju glede odmore tega davka obravnava v prvi instanci: Commissione Comunale in materia dei tributi locali, v prizivni instanci pa potom domačega županstva: Giunta Provinciale Amministrativa.

Ne bomo na tem mestu naštevali, kdo je temu davku povzročil in kateri ne, naj zadostuje opozorilo vam, kakor tudi drugim kmetovalcem, da so tega davka prosti.

Namreč imajo navadnih vozil, katere uporabljajo za kmetijstvo, za prevajanje, zapopadeno v obdelovalju lastnega zemljišča, ali v izključno rabo lastne družine in kmetijskih delavcev.

Te opozitve pa niso delovni imajo navadnih vozil, še izvračajo poklicno vozila, špeditorja ali postrežnika, čeprav rabijo svoja vozila izključno za prenos poljskih pridelkov ali za dela, ki pripadajo obdelavi zemljišča, a prejemajo za svoji poseji primerno odškodnino s strani obdelovalcev.

Iz tega je razvidno, da so na splošno naši kmetiči prosti tudi tega davka. Tajništvo.

Rojstva, smrti in poroke v Trstu dne 6. aprila 1928. Rojeni: 9 (2 mrtva); mrtvi: 7; poroke: nobena.

Senzacionalen zasledek v skrivnostni tragediji na Corso V. Em. III. - Trgovca Pezzangora aretiran. Preiskava, ki jo policija vodi z mrzično vneto o skrivnostni tragediji, ki se je odigrala predtek četrtek v prodajalni trgovca Filipa Pezzangora na Corso Vitt. Em. III., je dovedla do zelo važne senzacionalne ugotovitve. Prišlo je namreč na dan, da se Sardelli ni ranil sam, temveč da ga je ranil Pezzangora. Kakor znano, je Pezzangora do sedaj vedno trdil, da se je Sardelli sam zabel, o čemer so pa policijski organi vedno samo dvomili. Predvsem je Pezzangorevo trditve izpodbijala okolščina, da je bil Sardelli ranjen tudi na glavi, in sicer na dveh mestih in precej hudo. To dejstvo mora po logičnem sklepanju pač dovesti do vprašanja, zakaj bi se bil mladenček dvakrat ranil na glavi predno se je zabel od prsa in si zadal smrtnevarno rano, oziroma ali je sploh imel dovolj moči, da bi to storil.

Na podlagi teh izjavanj so torej policijski organi imeli dovolj razlogov, da so dvomili o resničnosti Pezzangoreve trditve. Ker so hoteli na vsak način dognati resnico, so Pezzangoro ponovno zaskrbeli in ga naposled z različni spretno stavljenimi vprašanji pri-

pravili do tega, da je priznal, da je ranil Sardellijsa. Dejal je, da je to slučajno iz razloga, da so izogone sitnosti.

Na podlagi tega priznanja je državno pravništvo, ki je bilo tak obveščeno o stvari, odredilo aretacijo Pezzangore, ki se sedaj še vedno nahaja v bolnišnici.

Policija nadaljuje preiskavo o vzrokih tragičnega dogodka, ki so še vedno zaviti v tajnost.

Huda nesreča starih. Ko je 74-letna Marija Zidarič, stanujoča v Barkovljah Riviera št. 1, večeraj jutraj okoli 7 ure šla po steni, ki vodi čez železniški most v Barkovljah.

Na sprednjem delu, stanovalci tam blizu — je radi hipne omotice padla na spodaj ležečo cesto.

Pri tem so je hudo pobila po glavi in si zlomila na kompiranc način levo nogo pod kolonom. Med ljudmi, ki so prihiteli na njeno vpitje na pomoč, je bila tudi njena hči, ki je poskubela, da je prihitel na lice mesta zdravnik rešilne postaje, ki je dal nesrečno staro po prvi pomoči prepeljati v mestno bolnišnico, kjer je bila sprejeta v kirurški oddelk. Zdravitelj se bo morala približno 2 meseca.

Štorje: Davek za vzdrževanje cest: Pokrajine in občine imajo pravico glasno kr. odloka od 18. novembra 1923, št. 2538, da pobirajo letni prispevek za vzdrževanje cest počenši s prvim januarja 1924. leta od vseh lastnikov vozil, pa bodisi, da jih vleče zvinja ali da vozijo mehanično, vpoštvaajo vsaka kr tip vozila, intenzivnost in kontinuiteto rabe cest, kakor tudi obrabe cest, ki je povzročilo vozilo pogosto in neprestano.

V vsakem spornem slučaju glede odmore tega davka obravnava v prvi instanci: Commissione Comunale in materia dei tributi locali, v prizivni instanci pa potom domačega županstva: Giunta Provinciale Amministrativa.

Ne bomo na tem mestu naštevali, kdo je temu davku povzročil in kateri ne, naj zadostuje opozorilo vam, kakor tudi drugim kmetovalcem, da so tega davka prosti.

Namreč imajo navadnih vozil, katere uporabljajo za kmetijstvo, za prevajanje, zapopadeno v obdelovalju lastnega zemljišča, ali v izključno rabo lastne družine in kmetijskih delavcev.

Te opozitve pa niso delovni imajo navadnih vozil, še izvračajo poklicno vozila, špeditorja ali postrežnika, čeprav rabijo svoja vozila izključno za prenos poljskih pridelkov ali za dela, ki pripadajo obdelavi zemljišča, a prejemajo za svoji poseji primerno odškodnino s strani obdelovalcev.

Iz tega je razvidno, da so na splošno naši kmetiči prosti tudi tega davka. Tajništvo.

Rojstva, smrti in poroke v Trstu dne 6. aprila 1928. Rojeni: 9 (2 mrtva); mrtvi: 7; poroke: nobena.

Senzacionalen zasledek v skrivnostni tragediji na Corso V. Em. III. - Trgovca Pezzangora aretiran. Preiskava, ki jo policija vodi z mrzično vneto o skrivnostni tragediji, ki se je odigrala predtek četrtek v prodajalni trgovca Filipa Pezzangora na Corso Vitt. Em. III., je dovedla do zelo važne senzacionalne ugotovitve. Prišlo je namreč na dan, da se Sardelli ni ranil sam, temveč da ga je ranil Pezzangora. Kakor znano, je Pezzangora do sedaj vedno trdil, da se je Sardelli sam zabel, o čemer so pa policijski organi vedno samo dvomili. Predvsem je Pezzangorevo trditve izpodbijala okolščina, da je bil Sardelli ranjen tudi na glavi, in sicer na dveh mestih in precej hudo. To dejstvo mora po logičnem sklepanju pač dovesti do vprašanja, zakaj bi se bil mladenček dvakrat ranil na glavi predno se je zabel od prsa in si zadal smrtnevarno rano, oziroma ali je sploh imel dovolj moči, da bi to storil.

Na podlagi teh izjavanj so torej policijski organi imeli dovolj razlogov, da so dvomili o resničnosti Pezzangoreve trditve. Ker so hoteli na vsak način dognati resnico, so Pezzangoro ponovno zaskrbeli in ga naposled z različni spretno stavljenimi vprašanji pri-

pravili do tega, da je priznal, da je ranil Sardellijsa. Dejal je, da je to slučajno iz razloga, da so izogone sitnosti.

Na podlagi tega priznanja je državno pravništvo, ki je bilo tak obveščeno o stvari, odredilo aretacijo Pezzangore, ki se sedaj še vedno nahaja v bolnišnici.

Policija nadaljuje preiskavo o vzrokih tragičnega dogodka, ki so še vedno zaviti v tajnost.

Huda nesreča starih. Ko je 74-letna Marija Zidarič, stanujoča v Barkovljah Riviera št. 1, večeraj jutraj okoli 7 ure šla po steni, ki vodi čez železniški most v Barkovljah.

Na sprednjem delu, stanovalci tam blizu — je radi hipne omotice padla na spodaj ležečo cesto.

Pri tem so je hudo pobila po glavi in si zlomila na kompiranc način levo nogo pod kolonom. Med ljudmi, ki so prihiteli na njeno vpitje na pomoč, je bila tudi njena hči, ki je poskubela, da je prihitel na lice mesta zdravnik rešilne postaje, ki je dal nesrečno staro po prvi pomoči prepeljati v mestno bolnišnico, kjer je bila sprejeta v kirurški oddelk. Zdravitelj se bo morala približno 2 meseca.

Štorje: Davek za vzdrževanje cest: Pokrajine in občine imajo pravico glasno kr. odloka od 18. novembra 1923, št. 2538, da pobirajo letni prispevek za vzdrževanje cest počenši s prvim januarja 1924. leta od vseh lastnikov vozil, pa bodisi, da jih vleče zvinja ali da vozijo mehanično, vpoštvaajo vsaka kr tip vozila, intenzivnost in kontinuiteto rabe cest, kakor tudi obrabe cest, ki je povzročilo vozilo pogosto in neprestano.

V vsakem spornem slučaju glede odmore tega davka obravnava v prvi instanci: Commissione Comunale in materia dei tributi locali, v prizivni instanci pa potom domačega županstva: Giunta Provinciale Amministrativa.

Ne bomo na tem mestu naštevali, kdo je temu davku povzročil in kateri ne, naj zadostuje opozorilo vam, kakor tudi drugim kmetovalcem, da so tega davka prosti.

Namreč imajo navadnih vozil, katere uporabljajo za kmetijstvo, za prevajanje, zapopadeno v obdelovalju lastnega zemljišča, ali v izključno rabo lastne družine in kmetijskih delavcev.

Te opozitve pa niso delovni imajo navadnih vozil, še izvračajo poklicno vozila, špeditorja ali postrežnika, čeprav rabijo svoja vozila izključno za prenos poljskih pridelkov ali za dela, ki pripadajo obdelavi zemljišča, a prejemajo za svoji poseji primerno odškodnino s strani obdelovalcev.

Iz tega je razvidno, da so na splošno naši kmetiči prosti tudi tega davka. Tajništvo.

Rojstva, smrti in poroke v Trstu dne 6. aprila 1928. Rojeni: 9 (2 mrtva); mrtvi: 7; poroke: nobena.

Senzacionalen zasledek v skrivnostni tragediji na Corso V. Em. III. - Trgovca Pezzangora aretiran. Preiskava, ki jo policija vodi z mrzično vneto o skrivnostni tragediji, ki se je odigrala predtek četrtek v prodajalni trgovca Filipa Pezzangora na Corso Vitt. Em. III., je dovedla do zelo važne senzacionalne ugotovitve. Prišlo je namreč na dan, da se Sardelli ni ranil sam, temveč da ga je ranil Pezzangora. Kakor znano, je Pezzangora do sedaj vedno trdil, da se je Sardelli sam zabel, o čemer so pa policijski organi vedno samo dvomili. Predvsem je Pezzangorevo trditve izpodbijala okolščina, da je bil Sardelli ranjen tudi na glavi, in sicer na dveh mestih in precej hudo. To dejstvo mora po logičnem sklepanju pač dovesti do vprašanja, zakaj bi se bil mladenček dvakrat ranil na glavi predno se je zabel od prsa in si zadal smrtnevarno rano, oziroma ali je sploh imel dovolj moči, da bi to storil.

Na podlagi teh izjavanj so torej policijski organi imeli dovolj razlogov, da so dvomili o resničnosti Pezzangoreve trditve. Ker so hoteli na vsak način dognati resnico, so Pezzangoro ponovno zaskrbeli in ga naposled z različni spretno stavljenimi vprašanji pri-

pravili do tega, da je priznal, da je ranil Sardellijsa. Dejal je, da je to slučajno iz razloga, da so izogone sitnosti.

Na podlagi tega priznanja je državno pravništvo, ki je bilo tak obveščeno o stvari, odredilo aretacijo Pezzangore, ki se sedaj še vedno nahaja v bolnišnici.

Policija nadaljuje preiskavo o vzrokih tragičnega dogodka, ki so še vedno zaviti v tajnost.

Huda nesreča starih. Ko je 74-letna Marija Zidarič, stanujoča v Barkovljah Riviera št. 1, večeraj jutraj okoli 7 ure šla po steni, ki vodi čez železniški most v Barkovljah.

Na sprednjem delu, stanovalci tam blizu — je radi hipne omotice padla na spodaj ležečo cesto.

Pri tem so je hudo pobila po glavi in si zlomila na kompiranc način levo nogo pod kolonom. Med ljudmi, ki so prihiteli na njeno vpitje na pomoč, je bila tudi njena hči, ki je poskubela, da je prihitel na lice mesta zdravnik rešilne postaje, ki je dal nesrečno staro po prvi pomoči prepeljati v mestno bolnišnico, kjer je bila sprejeta v kirurški oddelk. Zdravitelj se bo morala približno 2 meseca.

Štorje: Davek za vzdrževanje cest: Pokrajine in občine imajo pravico glasno kr. odloka od 18. novembra 1923, št. 2538, da pobirajo letni prispevek za vzdrževanje cest počenši s prvim januarja 1924. leta od vseh lastnikov vozil, pa bodisi, da jih vleče zvinja ali da vozijo mehanično, vpoštvaajo vsaka kr tip vozila, intenzivnost in kontinuiteto rabe cest, kakor tudi obrabe cest, ki je povzročilo vozilo pogosto in neprestano.

V vsakem spornem slučaju glede odmore tega davka obravnava v prvi instanci: Commissione Comunale in materia dei tributi locali, v prizivni instanci pa potom domačega županstva: Giunta Provinciale Amministrativa.

Ne bomo na tem mestu naštevali, kdo je temu davku povzročil in kateri ne, naj zadostuje opozorilo vam, kakor tudi drugim kmetovalcem, da so tega davka prosti.

Namreč imajo navadnih vozil, katere uporabljajo za kmetijstvo, za prevajanje, zapopadeno v obdelovalju lastnega zemljišča, ali v izključno rabo lastne družine in kmetijskih delavcev.

Te opozitve pa niso delovni imajo navadnih vozil, še izvračajo poklicno vozila, špeditorja ali postrežnika, čeprav rabijo svoja vozila izključno za prenos poljskih pridelkov ali za dela, ki pripadajo obdelavi zemljišča, a prejemajo za svoji poseji primerno odškodnino s strani obdelovalcev.

Iz tega je razvidno, da so na splošno naši kmetiči prosti tudi tega davka. Tajništvo.

Rojstva, smrti in poroke v Trstu dne 6. aprila 1928. Rojeni: 9 (2 mrtva); mrtvi: 7; poroke: nobena.

Senzacionalen zasledek v skrivnostni tragediji na Corso V. Em. III. - Trgovca Pezzangora aretiran. Preiskava, ki jo policija vodi z mrzično vneto o skrivnostni tragediji, ki se je odigrala predtek četrtek v prodajalni trgovca Filipa Pezzangora na Corso Vitt. Em. III., je dovedla do zelo važne senzacionalne ugotovitve. Prišlo je namreč na dan, da se Sardelli ni ranil sam, temveč da ga je ranil Pezzangora. Kakor znano, je Pezzangora do sedaj vedno trdil, da se je Sardelli sam zabel, o čemer so pa policijski organi vedno samo dvomili. Predvsem je Pezzangorevo trditve izpodbijala okolščina, da je bil Sardelli ranjen tudi na glavi, in sicer na dveh mestih in precej hudo. To dejstvo mora po logičnem sklepanju pač dovesti do vprašanja, zakaj bi se bil mladenček dvakrat ranil na glavi predno se je zabel od prsa in si zadal smrtnevarno rano, oziroma ali je sploh imel dovolj moči, da bi to storil.

Na podlagi teh izjavanj so torej policijski organi imeli dovolj razlogov, da so dvomili o resničnosti Pezzangoreve trditve. Ker so hoteli na vsak način dognati resnico, so Pezzangoro ponovno zaskrbeli in ga naposled z različni spretno stavljenimi vprašanji pri-

pravili do tega, da je priznal, da je ranil Sardellijsa. Dejal je, da je to slučajno iz razloga, da so izogone sitnosti.

Na podlagi tega priznanja je državno pravništvo, ki je bilo tak obveščeno o stvari, odredilo aretacijo Pezzangore, ki se sedaj še vedno nahaja v bolnišnici.

Policija nadaljuje preiskavo o vzrokih tragičnega dogodka, ki so še vedno zaviti v tajnost.

Huda nesreča starih. Ko je 74-letna Marija Zidarič, stanujoča v Barkovljah Riviera št. 1, večeraj jutraj okoli 7 ure šla po steni, ki vodi čez železniški most v Barkovljah.

Na sprednjem delu, stanovalci tam blizu — je radi hipne omotice padla na spodaj ležečo cesto.

Pri tem so je hudo pobila po glavi in si zlomila na kompiranc način levo nogo pod kolonom. Med ljudmi, ki so prihiteli na njeno vpitje na pomoč, je bila tudi njena hči, ki je poskubela, da je prihitel na lice mesta zdravnik rešilne postaje, ki je dal nesrečno staro po prvi pomoči prepeljati v mestno bolnišnico, kjer je bila sprejeta v kirurški oddelk. Zdravitelj se bo morala približno 2 meseca.

Štorje: Davek za vzdrževanje cest: Pokrajine in občine imajo pravico glasno kr. odloka od 18. novembra 1923, št. 2538, da pobirajo letni prispevek za vzdrževanje cest počenši s prvim januarja 1924. leta od vseh lastnikov vozil, pa bodisi, da jih vleče zvinja ali da vozijo mehanično, vpoštvaajo vsaka kr tip vozila, intenzivnost in kontinuiteto rabe cest, kakor tudi obrabe cest, ki je povzročilo vozilo pogosto in neprestano.

V vsakem spornem slučaju glede odmore tega davka obravnava v prvi instanci: Commissione Comunale in materia dei tributi locali, v prizivni instanci pa potom domačega županstva: Giunta Provinciale Amministrativa.

Ne bomo na tem mestu naštevali, kdo je temu davku povzročil in kateri ne, naj zadostuje opozorilo vam, kakor tudi drugim kmetovalcem, da so tega davka prosti.

Namreč imajo navadnih vozil, katere uporabljajo za kmetijstvo, za prevajanje, zapopadeno v obdelovalju lastnega zemljišča, ali v izključno rabo lastne družine in kmetijskih delavcev.

Te opozitve pa niso delovni imajo navadnih vozil, še izvračajo poklicno vozila, špeditorja ali postrežnika, čeprav rabijo svoja vozila izključno za prenos poljskih pridelkov ali za dela, ki pripadajo obdelavi zemljišča, a prejemajo za svoji poseji primerno odškodnino s strani obdelovalcev.

Iz tega je razvidno, da so na splošno naši kmetiči prosti tudi tega davka. Tajništvo.

Rojstva, smrti in poroke v Trstu dne 6. aprila 1928. Rojeni: 9 (2 mrtva); mrtvi: 7; poroke: nobena.

Senzacionalen zasledek v skrivnostni tragediji na Corso V. Em. III. - Trgovca Pezzangora aretiran. Preiskava, ki jo policija vodi z mrzično vneto o skrivnostni tragediji, ki se je odigrala predtek četrtek v prodajalni trgovca Filipa Pezzangora na Corso Vitt. Em. III., je dovedla do zelo važne senzacionalne ugotovitve. Prišlo je namreč na dan, da se Sardelli ni ranil sam, temveč da ga je ranil Pezzangora. Kakor znano, je Pezzangora do sedaj vedno trdil, da se je Sardelli sam zabel, o čemer so pa policijski organi vedno samo dvomili. Predvsem je Pezzangorevo trditve izpodbijala okolščina, da je bil Sardelli ranjen tudi na glavi, in sicer na dveh mestih in precej hudo. To dejstvo mora po logičnem sklepanju pač dovesti do vprašanja, zakaj bi se bil mladenček dvakrat ranil na glavi predno se je zabel od prsa in si zadal smrtnevarno rano, oziroma ali je sploh imel dovolj moči, da bi to storil.

Na podlagi teh izjavanj so torej policijski organi imeli dovolj razlogov, da so dvomili o resničnosti Pezzangoreve trditve. Ker so hoteli na vsak način dognati resnico, so Pezzangoro ponovno zaskrbeli in ga naposled z različni spretno stavljenimi vprašanji pri-

pravili do tega, da je priznal, da je ranil Sardellijsa. Dejal je, da je to slučajno iz razloga, da so izogone sitnosti.

Na podlagi tega priznanja je državno pravništvo, ki je bilo tak obveščeno o stvari, odredilo aretacijo Pezzangore, ki se sedaj še vedno nahaja v bolnišnici.

Policija nadaljuje preiskavo o vzrokih tragičnega dogodka, ki so še vedno zaviti v tajnost.

Huda nesreča starih. Ko je 74-letna Marija Zidarič, stanujoča v Barkovljah Riviera št. 1, večeraj jutraj okoli 7 ure šla po steni, ki vodi čez železniški most v Barkovljah.

Na sprednjem delu, stanovalci tam blizu — je radi hipne omotice padla na spodaj ležečo cesto.

Pri tem so je hudo pobila po glavi in si zlomila na kompiranc način levo nogo pod kolonom. Med ljudmi, ki so prihiteli na njeno vpitje na pomoč, je bila tudi njena hči, ki

VSTAJENJE

FRANCE BEVK

Velika noč leta osemnajst sto let v štiridesetega.

Zima je pritiskala skozi štiri mesece, nenadoma je skopnel sneg, postajalo je solnce, nastala je pomlad, da je še ni bilo lepše. Kuckavica se je oglasila že pred veliko nočjo, trobentice so obule prisolnne vrtove, na veliki petek so prinesli iz dolinskega gozda novega zelenja, ki je bilo v zgubanih pahljarkah odprto; pastirji so že zdavnaj pisali na vrbove piščalke, v oljčnih butarah na cvetno nedeljo leskovih muck ni manjkalo.

Prava velika noč, so dejali ljudje in v strahu ugrabili: »Če se le ne bo spremenilo!» Na veliko soboto so se pripodili oblaki in zakrili pol neba; zapihal je veter in razkri jasno no in solnce baš v tisti čas, ko so padli zastori oltarjev v Bukovju in so zvonovi zazvonili za glorio.

Noč je bila jasna; zvezde so sijale v neskončni mreži, tonile in vstajale nove. Proti polnočji se je utrnila velika zvezda in opisala žarečo pot od severa na jug. Ljudje so spali in je niso videli.

Proti jutru so se začeli prebujati. Zvon je prišel klicati z dolgim, otočnim glasom, kakor da kliče k molitvi. Utihihnil je in povzel glas znova, tedaj je zapel v ritmu veselja, da je zaigralo srce.

Nad zemljo je ležala tema, dih zarje se ni obisjal neba. Po hišah so zagorele luči, svetla okna so mežikala v rno prostranost. Zvonovi pa so pritkovali in vabili k molitvi in radosti.

Zdaj zdaj se je utrnila od hšč lučka in se v počasni, zibajoči hoji bližala cerkvi. Druga lučka, tretja... Te lučke so pisale poti iz vasi v cerkev, te lučke so zaznamovale voznike in steze iz bližnjih selišč v Bukovje. Mežikave so bile in trepetajoče, sence so jih spremljale, govoriča jim je delala družino.

Prihajali so ljudje iz Zagorja; visoki, nerodni možje, s hojo, ki je spominjala na njih klance, in žene, v velike rute zavite. Prihajali so mračnjaki iz Košanije, sence in vlage, flovice in groblja navajeni, redki v besedi in očenašu. Bili so ljudje iz Lazzen in iz Zabič... Pomešali so se z ljudmi iz Bukovja, ki so bili kot meščani proti njim in se pomikali v cerkev.

Njih polglasni, mrmrajoči glasovi so se prijetno ujemale s sencami brlečih svetilk. Pravili so si o hudi zimi, o topli pomladi, o bodoči letini in o desetini. Ko so prišli na to besedo, se je nenadoma nekaj zganilo v njih. »Ali je res, da bodo odpravili desetino in tlako in homo sami svojih gospodarji?»

To vprašanje je strašilo že nekaj mesecev po vseh gorskih vaseh. Razpredali so ga toliko, da so bili že bolni radi njega in niso mogli drugega misliti ne delati.

»Pravijo o tem,« so odgovarjali »Bog ve, če je resnica, ali je le praznica.«

»Zakaj bi nas imeli za norca? Kramarjev gospod je povedal, v nemških časopisih je bral.«

»Kaj je povedal in bral?»

»Tako in enako, da grofa ne bo več, ki bi sitnari in ukazoval, in bodo odpravili desetino, tlako, služnosti in davek...« so slišali razlago.

»Davek bo, sem slišal,« je ugovarjal starec. »Tako kot pod Francozi...«

»Pod Francozi?« Ta beseda ni pomenila nič dobrega. Spomnili so se na leta, ki so bila radi vojne in dajatev huda, prehuda, da bi jih pozabili. »Kako bom sam svoj gospodar, če bom moral plačevati davke?»

»Dajaj desetino, plačaj davke in hodi na tlako po vrhu!« so vpili zagovorniki novice.

Molčali so nekaj hipov. Nato se je oglasil neveren Tomaž, ki mu ni šlo v glavo. »Vendar se mi čudno zdi, kar pravite. Kako je mogoče, da bi cesar, ki je vselej držal z grofom in grof z njim, napravil grofu z nekim podpisom, o katerem pravite, tako veliko krivico? Lisica ne požre lisice.«

»Pa volka, Tebi se to čudno zdi? Meni se ne. Cesar si misli: Kmet je reven in se mu slabo godi, kako bo dajal desetino in robotal, obenem pa plačeval davke? Če da desetino, ne more plačati davka. Grof pa je bliže in lažje iztirja. Udarimo grofa, da bo kmet plačal meni pošteno in ob času. Ej, cesar je moder!»

To modrovanje je bilo tako pametno in neizpodbitno, da mu niso mogli ugovarjati.

Podoben razgovor so razpredali možje iz Košanije baš tako kot možje iz Lazzen. Razvnel se je tudi med glasnimi možmi iz Zagorja, ki so poizkušali prepričati ropot svojih korakov po kameniti poti.

Peter Seljak je hodil zadnji med gruči moč iz Zagorja. Ni mislil na svojih štiri in štirideset let ne na svoje vdovstvo; umrla mu je bila žena in otroci, doma pa je imel dva in osemdesetletnega očeta, ki mu je ukazoval in ni hotel umreti. Mislil je na razgovor, ki se je razpredal okrog njega, poslušal je na dve strani in molčal. Poslušal je v pogovor mož, ki so šli pred njim in govorili o odpravi desetine in tlake, poslušal je v pomenek nekaterih žen in deklet, ki so hitele za njim.

Svetloba luči, ki jo je nosila postarna ženska, mu je razsipel žarke pod noge in ga slepila. S podkovanimi škornji je tolkel ob kamenje, da so se kazale iskre.

Iz razgovora mož pred njim je rastlo upanje, ki ga je očetu že večkrat razodel, a je ta vselej zamahnil z roko in dejal: »Če bom prejel umrl, takrat bom prišel iz groba.« Ni hotel umreti, čakal je in priganjal sina na ženitev. »Saj še sam ne morem živeti,« je ugovarjal sin. »Ne moreš, ker ti manjka delavcev,« mu je dejal oče.

Vendarle mu je beseda o ženitvi sladko zvenela. Slajša je bila nego glas o osvoboditvi, četudi jo je narahlo zatiral v svojem srcu. Vselej, kadar je v mislih izpraševal svoje srce, se je ustavljal pred podobno dekleta, ki je imela madaž iz preteklosti na sebi in je križem gledala. Kljub temu se je neznanu zasidila v njegovo srce, da je prezrl vse drugo. Oče ga je vprašal: »Ali misliš na katero?« Ni mu odgovoril.

S lšjal je besede: »Nič tlake, nič desetine, nič dajatev...« Govoril jih je velik kmet, ki je stopal tik pred njim. S to besedo se je spletla druga beseda, tiša, proznejša, prišla je iz ženskih ust tik za njim, govorila jo je križemglada Marjeta. »Položila sem kravam, nalila sem prešičkom v korito...« Dvoje besed se je spleto v ljubezenski objem, Petru je zaigralo srce. Videl je samega sebe, kako hrani vsaki deseti snop zase, kako ni treba hoditi na tlako; ob ženski, ki se s širokim hrbtom pripogiblje na njivi, stoji in ji pravi: »Vse to je našel.«

Zazibal se je v prijetne misli, ni slišal več razgovora pred seboj; zdaj zdaj je ujel kako Marjetino besedo, ki ga je zazibala še bolj. Udaril je s podkovano peto ob kremen, da se je prikazal ogenj, pred njim se je razgrnilo čudo novega življenja... »Da bi bilo resnica!«

Dospeli so na ovinek. Z malega kuclja se je zasvetila farna cerkev; njena okna so bila razsvetljena, zvonovi so pritkovali, od vseh strani so prihajale luči; nekdo je zavriskal. Globoko v dolini je ležala tema, posejana z redkimi lučkami, ki so bile pogreznjene neznanu globoko v črtno. Zvezde še niso pobledele; svetle, vsega dobrega obetajoče so svetile z neba.

Pogovor o zasanjanem kraljestvu kralja Matjaža je utihnil, Peter se je prebuditil iz misli in se ozrl. Marjeta je hodila s težkimi koraki tik za njim; ko se je okrenil, mu je stopila na peto in se zasmejala. Imela je široka, rdeča lica in bel predpasnik; na rokah je nesla cajno z belo pogačo...

Polagoma se je napolnila cerkev. Bila je natrpana ljudi. Pred oltarjem so se prerivali otroci s svečkami v rokah, duhovnik je pel jutranjico. Za deklicami so v svetlih rutah stala dekleta, imela so bele predpasnike in sijoče obraze. Žene so se stiskale v temne rute, dasi je postalo v gneči toplo in je pot stopil v kapljah na čelo. Možje so molče gledali na oltar, ki je ves gorel od sveč, v zastave, ki so se svetile v svili in zlatu, v dišeče kadilo, ki se je dvigalo do stropa.

Pričela je maša. Pesem je trepetala pod stropom kot zlati metalji, sedala na svilo in zlatino, se znova dvigala, pronicala v srca in v duše, drhtela in vriskala. Vsa drugi dan bi bila morda pesem žalostna, ta dan je bila v radostni svetlobi oltarjev in božjega groba vesela in

poskočna, kot da prihaja iz raja. Še župnikov glas, ki ga je tu pa tam prekinil glas zvončeka ali zvonov, je drugača zvenel.

Ljudje so molili, se trkali na prsi in upirali oči v božji grob, v sijaj luči, se zatapljali v lepoto pesmi in v pogovarjanje z Bogom.

Peter se je prerinil med možmi, zrl nekaj časa v oltar, pogled mu je ušel po ljudeh, nehal je moliti. Iskal je pisano rato z rožicami, ki jo je gledal vsako nedeljo, ni je našel. Prebral je vse ženske glave še enkrat, oko se mu je ustavilo na svetli ruti s sinjim robom, ki je bil poslikan z nežnimi peresci. Zardel je; ruta, ki se ni ujemala z belim predpasnikom, je bila njegov dar. Bil je že pozabil nanjo, zdajci je spoznal, da jo je hranila kot dragocenost in si jo je navežala le za velike praznike.

To spoznanje mu je bilo v veliko zadoščenje. Vse ga je zmešalo. Trikrat se je hotel poglobiti v obred, ki se je vršil na oltarju, vselej ga je zmotila nova misel. Sedanjost in bodočnost sta se borili v njem. Videl je, kako leži na tleh, a se znova dviga kot na perotih. Svetla misel, ki se je porodila v njem, se je polagoma umaknila trpkosti. Zagledal je strahove, ki so stali na pragu njegove sreče, klonil je glavo. Grenka misel se je umaknila molitvi, prosil je Boga, naj ga reši boja, ki ga prej nikoli ni poznal, muk, ki ni vedel zanje. Zmadel se mu je očenaš, začel je jecljati: »O Bog, o Bog, kaj naj storim? Po-vej mi, reši me...«

Po maši se je duhovnik okrenil in spregovoril:

»Dragi farnil! Ob Odrašenikovem vstajenju sem izvedel novico, ki ste jo tudi vi že šepetali, a nihče nič trdnega ni vedel o nji. Danes vam lahko povem: resnica je, kar ste govorili in ugibali po temnih besedah, ki so vam prišle na uho. Vlada je podpisal manifest, osvoboja vas desetine in tlake, sami svoji gospodarji boste. Še boste kak mesec čakali, da se vse uredi, toda prazniki naj vam bodo veseli, kot vašim očetom nikoli niso bili! V grobu ste ležali, vstanite tudi vi! Vstanite, vam pravim, vstanite, vstanite!«

Te besede so spreletele kot blisk vse ljudi. Ni bilo čuti dihanja, usta so bila odprta, sladka mrščavica je spreletele telesa, grla so se stisnila, neznanu omočica je objela vse. Bila je resnica, bila je resnica! Župnik je povedal, on veli Smeh je silil na ustnice, radost je hotela razgnati prsil Trde gorjanske koronine so se spogledale, nekaj neizmerno mehkega, s hvaležnostjo prepojenega se je zganilo v njih. Ganjenje je bilo tako močno, da so nekaterim zaigrale solze v očeh. V svečanem trenutku, med svilenimi zastavami in gorečimi svečkami je ta beseda vplivala tem globlje. Vse ljudi je objela sladkost, ki je nikoli v svojem življenju niso občutili, ljubezen do življenja in do vseh stvari.

Župnik si je ogrnil veliki plašč, ki je bil ves z zlatom pretkan in stopil k božjemu grobu. Vzjel je monštranco, dvignil Najsvetejšo in zapel alelujo. Zvončki in zvonovi so se oglašili, orglje so zadonele, pevci so zapeli. Ljudje so se vrgli na kolena, držali trepetajoče svečke v rokah in gledali v župnika in v Najsvetejšo.

Ko je župnik dvignil monštranco najvišje in zapel v tretjič alelujo, so se mu udrle solze po licih.

Ljudje ves čas niso obrnili oči od njega. Ko so videli, da župnik plaka od radosti radi vstajenja Odrašenika in svojih farnov iz robstva, se je tudi v ljudeh prebudilo zadržano čuvstvo in planilo z vso silo na dan. Vsa cerkev je zaplakala...

Te solze so bile najvišji izraz njih notranjosti, najčistejši odsev hvaležnosti, ki so ga bili dolžni za dobrotno usodo, v tej minuti dodeljene. Bilo je, kakor da so se vse vezi pretrgale in začne s tistim dnem večer praznik, ki ne neha na vse večne čase. Njih trda goraka duša se je prebuditila iz jeklenega spanja in vzwalovila kot morje, ko vihar zlomi led na njem.

Župnik je sprva obrtnel nad tem jokom, glas mu je zatrepetal; nato je stopil z monštranco pod nebo, ljudje so se s objokanimi obrazi drenjali iz cerkve.

Peter je zatri jok, ki mu je silil v grlo in v oči, in pogledal v Marjeto; brisala si je s robcem oči. Nasmejati se je kot se radosti spodobi in pomislil na očeta, ki mu ne bo treba hoditi iz groba.

Procesija je krenila okrog cerkve. Lučke so gorele v rokah vernikov, plapolale in ugašale, da so jih morali ščititi z roko in jih prižgati vedno znova. Mlada zarja je bila sinila na vzhodu, a zvezde še niso pobledele, tema je ležala vseokrog iz teme so se svetila okna hiš, žareči ognji so pozdravljali Odrašenika, svetle zvezde, obrise gora in zarjo, trepetajoča srca, ki so šla kot v sanjah za baladinom, plavalavladnostih vsega neznanega, ki ima priti in se udajala drznim upom in sanjam. Še nikoli ni bil svet tako lep kakor v črtni tega jutra, še nikoli zvezde svetle kot to noč in župnikov glas tako balzamičen kot tedaj, ko je govoril besede: »Vstanite!«

In so vstali, kot vstaja zarja in razliva medel blesk čez pokrajino. Ljudje so bili tako razburjeni, da so slišali zvenenje stoterih zvonov in videli prikazni, ki jih ni bilo. Ženske so trdile, da se je med procesijo dvignil iz teme velik požar do neba in je v plamenih gorel obraz trečečega človeka...

»Bog je požgal krivico,« so dejali, »in prav je, da je zgorlela!«

Odlomek iz romana »Dom Petra Seljaka.«

Velika noč!

»Velika noč! O zvezda, svetla zvezda nad pragom pomladi, med krščanskimi prazniki, v čudovitem vencu lepih seg in navad našega ljudstva!« tako nekako začne štajerski pisatelj Peter Rossegger spis o veliki noči, v katerem opisuje navade Štajercem, ki so v mnogočemu, če ne v vsem, tudi navade ondoinih Slovencev.

Velika noč — svetla zvezda! Čvetna nedelja jo naznani; ljudje hite z oljkami v cerkev. Ob cerkvenih vratih se začne latinski preprič med duhovnikom in cerkvenikom. Ljudje pravijo: »Cerkovnik bi bil rad gospodar v cerkvi, zato se prepirata med seboj.« No, slednjič mora vendarle cerkvenik odpreti vrata in duhovnik praznuje prihod v cerkev.

Oljke, ki jih ta dan blagoslovijo, so po mnenju ljudi — pripoveduje Rossegger — najboljšje sredstvo proti streli in toči, dalje pomagata dim njih mladik proti sovražniku, proti pošastim in čarovnicam.

»Na veliki četrtki je umivanje nog in zadnja večerja, v čemer ljudje posnemajo Odrašenika. — Nato sledi »izprehod po zeleni trati.« Če je na trati pred hišo sneg že skopnel, grede ljudje med zvonjenjem Ave Marije boji iz hiše in skačejo po zeleni trati. To je zelo važno, zakaj to jih hrani skozi vse poletje pred strelo. Večerja je na ta dan obilna...

Že na veliki četrtki napravijo božji grob. Dva rimska vojaka ga stražita. Toda Odrašenik bo vstal vendarle.

Istega dne točno ob deveti uri grede zvonovi v Rim. V soboto se povrnejo zgodaj dovolj za glorio.

Kdor je bil v svoji mladosti kdaj strežnik, ta ve, kakšna nepopisna radost ga obide tedaj, ko lahko mesto običajnega zvončkljanja enkrat prav pošteno zaropota. Z zvonika pa se glasi hrestalica. Na veliki petek se ljudje postijo, dokler prva zvezda ne pride na nebo. Seveda, se dandanes dobé ljudje, ki mislijo, da je prva zvezda solnce in se že jutraj do sita najedo.

Na veliki soboto blagoslovljajo ogenj, ki ga zakurijo na pokopališču iz starih križev in iz ostankov mrtvaških krst. Vsaka hiša nese od tega ognja domov, z njim zakurijo na ognjišču; da ohranijo ta blagoslov skozi vse leto, ogenj ves ta čas ne sme ugasniti.

Zvečer se razglasi v cerkvi radostna vest: Odrašenik je vstal! Ta beseda je čarobna! Postni čas je pretekel, orglje zadonijo, temni zastori, ki so pokrivali oltarje, padejo, večerno solnce pozlati s svojimi umirajočimi žarki stene, posije na bele in rdeče zastave, ki se med množico drenjajo skozi cerkvena vrata. Vrši se procesija pod svobodnim, z rožnatimi barvami venčanim nebom. Svečana pesem doni iz stoterih grl, zvonovi imajo čist in jasen zvok, topiči pokajo. V večernem mraku se blišči odsev sveč. Strel odmevaajo iz vseh koncev in krajev, njih glas gre čez gozdove. Globoka noč nastane, zvezde svetijo na zemljo.

Noč sanja o dnevu polnem radosti in veselja. Družniza zapusti o polnoči svoje postelje in hiti na prosto. Veselo kramljaje se pomikajo ljudje proti gozdu.

Tudi gospodar se dvigne s postelje, iz pogleda skozi okno, nato reče svoji ženi:

»Pogotje, to je pa res lepo, kar se letos naredili! cela vrsta velikončnih ognjev!«

Kmetica je gledala dolgo skotri okno in slednjič dejala: »Ne bom več spala.« Pokleknila je in molila.

Velikončno jutro se je približalo.

Med tem je prišla mladina do gozda; na malem gričku je sredi smrek stala grmada. Ljudje so prinesli vsak šop slame ali dračja s seboj. Smeh in pogovor sta sve-

nela. Godci so pripravili svoja godala. Udarci klavir so bili slisni v noč; močne roke so zabijale lesene naboje v topiče.

Ko je bilo vse pripravljeno, je stopil eden izmed njih h grmadi in jo zanelil. Plamenček se je opril na treske, objel dračje, se dvignil navzgor in oklenil vsa grmada. Godba je zaigrala, topiči so pokali, radost je bila popolna.

Ljudje so v prejšnjih časih tekmovali med seboj, kdo bo v čast Odrašenika zakuril večji kres? Z vseh holmov so goreli kresovi; tistega, ki je bil največji, niso mogli prehvaliti. Vseposvod je odmevala dobra volja. Kjer ni bilo godbe, jo je nadomestovalo pripovedovanje veselih zgodbic.

Naslednje jutro nesejo kruh in meso k blagoslovu; po nekaterih krajih je navada, da gre kaplan od hiše do hiše in blagoslovlja ljudi.

No, tudi nekateri čudaki so se dobili med ljudmi, ki so meso zjutraj obesili na kako drevo, rekoč: »Papež na velikončno jutro blagoslovil ves svet in če meso obesim na smreko, ga blagoslovil že dobi.«

Kosti, katere ostanejo od bogoslovljenega mesa, stresejo v žitno polje; to pomnoži žitno klasje. Tudi lupine od piruhov raztresejo okrog hiše; to so dobro sredstvo proti škodljivji golazni.

V prejšnjih časih je spadal k velikončnemu veselju tudi velikončni smeh. Baje je gospod župnik take pravil s priznico, da so se vsi verniki krohotali. Kdor se je toliko smejal, da mu solze teklo po licih, je rešil eno dušo iz vic.

Velikončni zvonovi, velikončno veselje! Kako je cerkev na ta dan vsa drugača kot navadno. Bandere vihraje, cvetice poganjajo, vodice se svetijo, preveselo in pretivo je po lokah in v gozdu.

On je vendarle vstal, ni Ga mogoče tajiti!

Sovražnik

Maksim Gorkij.

Ko sem bil devet, deset let star, sem imel sovražnika, nekega Vasilija Ključarjeva, ki je bil sin nekega uradnika. Ta je bil nenavadno hraber borec s pestmi, mršav, toda gibek kot jeklena vzmet. Pretepala sva se ob slednjem srečanju, pestila se, da je tekla kri in solze, toda jokala nisva toliko radi bolečine, kolikor radi rda. Zmagal ni nobeden izmed naju. Natepla sva se in razšla onemogo, mokra od solz, pri prvem srečanju pa sva začela boj znova — do zmage pa ni prišlo. Skozi celo zimo sem gojil upanje, da bom Ključarjeva tako nabil, da bo moral priznati mojo zmago. Ključarjeva je gojil isto upanje, radi tega sva se sovražila tako strahovito, kot se sovražijo le otroci.

Na veliki teden sem se srečal s Ključarjevimi v tkalski ulici; ta ulica je bila znamenita radi mlake, ki se niti v poletju ni popolnoma izsušila in v kateri je bil bajk, kot so pravili, utonil neki konj. Na eni strani ulice so se po vsej njeni dolžini razprostirali plotovi vrtov, po drugi strani pa so stale male hišice, do katerih so vodile ozke hrbvice. Tu zagledam Ključarjeva, ki mi prihaja praznično obleden nasproti.

Planil je name, toda spodrsnilo mu je in pogreznil se je do komolca v blato. Pomagal sem mu na noge, opotekel se je od mene, opazoval umazan rokav svoje srnjice in dejal z grenkim nasmehom: »Tepen bom.«

»Ali res?«

»Čisto gotovo,« je potrdil in vprašal z vzdihom: »Kdo tebe tepe?«

»Ded.«

»Mene oče.«

Pomislil sem, da mora boleti tudi tedaj, če tepe oče, zato sem hotel potolažiti svojega sovražnika:

»Saj je velika noč,« sem mu dejal: »Morda boš odnesel zdravo kožo.«

Toda Ključarjeva je brezupno stresel z glavo.

Nato sem mu ponudil, da mu operem rokav. Obotavljaje in molče je dovolil v to. Drugi konec ulice se je končal v nekako korito, sredi poti je stala kaluža vode. Ključarjeva je slekel srnjico, jaz sem stopil v vodo in se trudil, da bi opral blato raz njo. Dan je bil mrazen, mrzel, moj sovražnik se je tresel od mraza in gledal z otožnimi očmi, s kakšnim pogumom sem izjemal njegovo srnjico. Ko je postala temnorjava barva srnjice rumena, je dejal tiho:

»Saj je vseeno, vidi se, da je vse zamaš.«

Po kratkem preudarku sva sklenila, da bova srnjico posušila. Jaz sem bil že takrat začel kaditi izborne cigarete »perzitanke«, ki sem jih kupoval po deset za tri kopejke. Vžigalce sem imel v žepu. Splesala sva iz klanca, zakurila na samotnem kraju, v razvalinah davno pogorele kovačnice, majhen ogenj, in začela sušiti srnjico. Molčala sva. O tem pa naj bi govorili s sovražnikom?

Srnjica je postala od dima vsa črna. Na dveh krajih je pregorela; male luknjice je dobila na rokavu in večje na hrbtu. To je bilo že smeha vredno. Midva sva se tudi smejala — samo po sebi umavno, ne preveč veselo. Ključarjeva je z muko oblekel srnjico, ki je bila še vedno mokra, si pri tem pomazal obraz s sajami in dejal mračno: »Jaz grem domov. Danes se ne bova več tepla.«

Šel je. Bilo mu je težko. In, moja častna beseda, ta dan bi bil srčno rad nastavlil svoj hrben njegovemu očetu, da bi me zanj pretepel.

Cez nekaj dni sem srečal svojega sovražnika znova in sem ga vprašal:

»Ali si bil tepen?«

»To te nič ne briga,« je odgovoril, in stisnil pesti. »Postavi se; dejva se!«

Tepla sva se še z večjo srditostjo kot poprej, zmagal ni nobeden. Moj sovražnik se je oslonil na plot, si brisal kri raz razbitega nosa in dejal:

»Močnejši si postal.«

»Ti tudi,« sem mu odgovoril z neke skale; eno oko sem imel zateto in spodnjo ustnico razbito. Ločila sva se takoj, ko sva spregovorila te besede, v katerih ni ležala samo boleštna zavist, ampak v neki meri tudi obojestransko spoštovanje — nekaka temna slutnja, da si ne stojiva drug proti drugemu samo kot sovražnika, ampak kot mojstra v pretepanju.

Nato sva se tepla še dvakrat ali trikrat, ne da bi bila odločila, kateri izmed naju je premaganeč ali zmagovalc: o tem, kdo jih je več dobil po nosu, se sploh nisva prepirala.

V avgustu, po dvodnevnem nalu, sem naletel na Ključarjeva v neki zagati; sedel je na podremu plotu in držal glavo v dlanéh; ko je dvignil obraz, sem videl, da so trepalnice njegovih oči rdeče in zatekle.

»Ne bom se tepel,« je dejal.

»Ali se bojiš?« sem ga vprašal, da bi ga dražil, on pa mi je odgovoril:

»Sestra mi je umrla. Toda to ni bilo še tako hudo — saj je bila še majhna, še dojenček, toda nekaj ves hušjejeje. V kadetnico me bodo vtaknili.«

Razlika med kadetnico, nekim strašno velikim poslopjem v Kromlju, in med jetnišnico je bila sama edino le v tem, da je bila kadetnica vsa z apnom pobeljena, jetnišnica pa čez in čez z rumeno barvo pobarvana. Vse velike hiše so se zdele meni, malemu meščiku, sovražne; slutim sem, da mora biti strašno dolgo čas v njih, tako dolgo čas, da človeku kar oči razpočijo.

Moj sovražnik se mi je smail ker so ga nameravali izročiti temu dolgemu času. Sedel sem k njemu in mu dejal:

»Popihaj jo!«

On pa se je dvignil in mi je dal prvič svojo junaško roko, katere moč sem le prepoznal ob občutju.

»Bodi zdrav, bratec,« mi je dejal skoraj tiho in ne da bi me pogledal, a opazil sem, da so njegove ustnice trepetale. Zelo nerad sem odgovoril:

»Bodi zdrav!«

Ni bilo mogoče pomagati. Dolgo, otožno sem gledal za svojim sovražnikom, ki je šel s počasnimi, obotavljivoimi koraki po razmečkani, spolzki stazi proti domu.

In še dolgo potem mi je bilo življenje brez sovražnika dolgočasno in pušto.

IVAN VOUK:

Na Golceh

Novela.

Stričvo govedo se je pohlevno paslo po pobočju Velikega Golca. Jaz sem se povzpela na vrh visokega hriba in se naslajal z lepim razgledom, ki se je od tu odpiral na tri strani neba. Na severozhodu triglavski voriga do Črne presti, iz ozadja nekakšno na desno si zasuliti iz prosojne sinjine Kamniške gore. Pred njimi se dviga osamljeni Blegoš, še bolj na desno, skoraj v južni smeri. Smežnik in prav na jugu in zelo daleč se kaže kamelasto hrbitišče potrepeljive Učke. Tudi Nanaško in Trnovsko planoto morem skraj v celoti obleti s svojim pogledom. In v tem krasnem svetu — sam.

Ljubil sem to veličastno samotno. Po ure in ure sem posedel tu in strmel v lepi svet pod seboj. Samemu sebi sem se zdel velik, močan, prost.

Takrat mi je bilo trinajst let. Skrivnostno hrepenenje po nečem neznanem, tež

Gledam in gledam: ženska. Rdeče krilo in belo ruto na glavi se mi je zdelo, da razločujem. Daljava je bila prevelika, da bi mogel razločiti obraz. Vendar pa si je moja domišljija hkratu ustvarila podoba. Tam na vrhu Malega Golca, meni nasproti stoji mlada, lepa pastirica, bledorožnatega obrazka in otožnih oči; tako so popisane v pravilnih zavrnjenih kraljičue.

Vstal sem, položil roko k ustom in zavpil:

«Ho-ho! ho-ho!»

Pastirica se je premaknila in čez nekaj trenutkov sem slišal slabotni odzdrav:

«Ho-ho! ho-ho!»

V samoti so glasovi skrivnostno odmevali. Trikrat je vsak glas odmeval in se topo ubil ob skalnati hrib na severovzhodni strani.

Vzel sem palico, obesil nanjo robove in zamahnil. Tudi pastirica mi je zamahnila v odzdrav.

«Kaj ti je ime?» sem vprašal, toda moj glas je bil prešibak, da bi prišel do tja.

Zopet samo «ho-ho!» v odgovor. Ponovil sem vprašanje počasneje, glasuje, s polnim glom.

Odgovor je bil takrat drugačen. Zdelo se mi je, da slišim «Nuta» ali «Nuta».

Pa jaz nazaj:

«Nuta?»

«Nuta!»

Na ta način sem zvedel za ime svoje tovarišice na nasprotnem hribu.

Nato sem jaz zopet brzojavil:

«Vanek!»

Zdelo se mi je, kakor da je deklica takrat poskočila ali se vzravnila. V odgovor je prišlo vprašanje:

«Vanek?»

«Da, jaz sem Vanek!»

«Odkod?» sem zasiljal razločno. Uho se je privadilo bobnečemu odmevu.

«Laz, Odkod?»

«Dol, Nuta Dol, Vanek Laz!»

In jaz v odgovor:

«Vanek Laz, Nuta Dol!»

Tako sem zvedel, da je moja pastirica doma iz Dola, dobri dve uri hoda od Laza.

Od tistega dne sva si postala prijatelja. Vsak dan sva se pozdravljala in izmenjala nekaj besed.

In čudno. Moji pogledi so vedno pogosteje uhajali tja, kjer je stala ali sedela moja tovarišica. Zasa-njal sem se v pregnano kraljično rožnato bledega obrazka in otožnih oči. Neko novo čuvstvo me je prevzelo in počasi podkopalo moj dušni mir. In doma se mi je ponoči sanjalo o moji pastirici. Videl sem jo od blizu, videl sem njen lep obrazek, njene hrepeneče oči.

Moja notranjost je bila razburkana. Nestrpno sem čakal trenutka, ko bom spet na Golcu in pozdravim svojo pastirico.

Pogostoma sem jo kilcal, mahal s palico, vprašal in odgovarjal. Zbodo me je, ko sem videl, da ni moja tovarišica tako vnetja za pogovor kakor jaz.

Nenadoma je v meni dozorel sklep, da jo obiščem na njenem hribu in si od blizu ogledam predmet svojega trpljenja. Zame je bilo precej daleč do tja. Bil sem mestni otrok, nevažen velik poti, posebno ne v samotni naravi, kjer se zdi vsaka razdalja še večja.

Tisti dan je bila sobota in že pozno, da bi mogel izvršiti svoj sklep. Preložil sem obisk na ponedeljek.

V nedeljo sem kupil na semnju velik kolač v obliki srca, s sliko in napisom: «v spomin». Hotel sem ga pokloniti svoji «pregnani kraljičici».

V ponedeljek je začelo deževati, zato nisem mogel gori. Tudi v torek je bilo vreme slabo in v sredo tudi. Medtem je moja nestrpnost naraščala. Slabo sem spal, malo jedel, hrepenje je goddalo v meni, pred očmi mi je neprestano lebdel obrazek moje pastirice.

Selo v četrtek sem gnal zopet na Golce. Dolga se mi je zdelo tisti dan pot. Sonce je bilo že visoko, vreme jasno, nebo čisto. Prišel sem na vrh in se ozrl tja. Govedo se mi je paslo, pastirice pa ni bilo videti. Gotovo je kje sedela in čakala, kdaj oglasi, ko se nisva videla že toliko dni.

Jaz pa se nisem hotel oglašiti. Namenil sem se, da jo presenetim. Ozrl sem se po svojem govedu, če se mirno pase in če ga niromer pustiti samo. Nato sem se začel naglo spuščati po pobočju navzdol. Grmovje me je zakrivalo, tako da bi me pastirica ne mogla opaziti, če bi slučajno pogledala na moje stran.

Čim bliže sem bil pastirici, tem močneje mi je srce utripalo. Vrh sem mislil, da mi skoči skozi grlo ven. To pa sem pripisoval hudi strahni, ker si nisem hotel priznati, da me razburja misel na bližnje svidenje s pastirico.

Pod vrhom sem obstal, da se oddahnem in zberem misli. Tako mi je bilo, kakor da se mi je zares predstavila kraljičica, ne pa preprosti pastirici. Moja bleda domišljija me je tako prevzela, da nisem mogel več razumno misliti. Vzel sem v roke v svileni papir zaviti srečni kolač in napravil zadnje korake k vrhu.

Tedaj sem jo zagledal. Tam na kamnu, kakih trideset korakov od stene, je sedela moja pastirica v rdečem krilu, z belo ruto na glavi. Obrnjena je bila s hrbtom proti meni in me ni videla.

Poklical sem jo z rahlim in tro-

petajočim glasom, ker sem se bal, da bi se ne ustrašila:

«Nuta!»

Okrenila se je z obrazom k meni. Tedaj mi je bilo, kakor da me je neko obliž iz mrzlo vodo. Meni nasproti se je režal star, naguban obraz, izpod rute so moleli posamezni šopi snežnobelih las.

«Vanek!» je zaklicala prijazno in dobrohotne oči so se ji zalesketale.

V tistem hipu pa nisem videl njenega prijaznega nasmeha ne njenih dobrih oči. Za trenotek me je popadla silna jeza nase, nanjo in na ves svet. Naglo sem skril kolač v žep in že sem ga hotel zmečkati, da se vsaj nad njim maščujem.

Maščujem, za kaj? Medtem so me starkine oči prijazno motrile, ne sluteč, kaj se godi v moji duši. Starkin dobrohotni obraz me je polagoma pomiril. Okrog srca me je nekaj pogrelo in sam ne vem, kako, začel sem jokati na glas.

Starka je stopila k meni, me po-božala po glavi in rekla: «Kaj ti je, Vanek? Preveč si hitel, truden si, spočij si, pa te mine.»

«Njen glas je bil tako dober in mehke, da sem se takoj pomiril in jo pogledal v dobrohotne oči.

«Cigav si?»

«Rojanec je moj stric.»

«Rojanec iz Laza. Ali si tudi ti iz Laza?»

«Ne, iz Gorice.»

«Zdelo se mi je, Meščan?»

«Da.»

«Vanek ti je ime?»

«Da.»

«Tako, tako... Tudi mojemu je bilo ime Vanek, pa je umrl, revež. Tebi je bil podoben. Pobožala me je po glavi, in kakor da bi me hotela stisniti k sebi, pa se je bržkone domislila, da nisem njen Vanek, ampak mestni gospodek.

Pomudil sem se pri njej nekaj časa. Kolač me je pekel v žepu; če sem se spomnil nanj, me je bilo sram. Ko sem se odpravil, je moja roka skoraj nehotno segla v žep in potegnil sem ven kolač in ga prožil starki:

«Nate, Nuta, prinesel sem vam kolač v spomin. V nedeljo sem imeli semenj na Lazu.»

Starka me je začudeno pogledala, vzela kolač, nato pa je rekla z ginjenim glasom:

«Hvala, Vanek.»

Otrla si je solzo, nato me je pokrižala na čelo in rekla:

«Dober bodi in srečen.»

Tudi mene je zagrabilo pri srcu. Naglo sem rekel zbogom, se obrnil in hitro stekel po pobočju navzdol, da me ne bi ganotje premagalo.

†

Z žalostnim srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je naša ljuba mati, oziroma stara mati

Antonija Škabar

vdova roj. Kanduš

v starosti 88 let dne 4. t. m. previdena s sv. zakramenti mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb se je vršil v Mariboru dne 7. t. m.

Žalujoči rodbini:

ŠKABAR - LENARDIČ

Maribor - Berkovlje

†

SOBA meblirana ali prazna, z uporabo kuhinje, se odda takoj zakonoma. Via Antonio Stoppani 5, II., desno.

KRASNO POSESTVO, enonadstropna hiša, gostilna s krasnimi prostori, hlevi, gospodarskim poslopjem, velikim dvoriščem, vrtom in poljem v Sovodnjah 70, pri Gorici, se proda. Olajšano plačevanje.

ODVETNIŠKA pisarna šte 15-17-letnega vajenca. Naslov pri tržaškem upravnistvu. 359

HISA, z dobrodošlo gostilno, se proda za polovično ceno. Električna razsvetljava. Naslov pri tržaškem upravnistvu.

«**OSMICA**», vino iz lastnega vinograda. Kobal - Vrdele-Farneto 1318, Ljunerska cesta (Sv. Ivan).

HARMONIKA, dve vrsti, 12 basov, se proda via Giuliani 23, III., Covitz.

PDJETNIK za napravo in kuhanje apna, v lastni režiji, na Nanosu, se išče. Po-nudniki naj pišejo na «Gospodarski od-sek» v Vipavi.

KONTROLNA blagajna, amerikalca «National», nova, se ugodno proda. Me-hanična delavnica via Giulia 68.

MOTORJI na nafto, različni, izredna prilika, tudi posamezni deli. Mehanična delavnica, via Giulia 68.

PEKOVSKI pomočnik in učence se sprejmeta. Pisemne ponudbe na Mi-heli, Knežak.

VDOVEC, z lastnim stanovanjem, želi znanja v svrhu takojšnje izenitve z gos-podično ali vdovo brez otrok, 35 do 40-letno, vajeno mesta. Samo resne ponu-be pod «Junij» na upravnistvo «Edino-sti». 377

TRGOVSKI pomočnik, izvešan v ma-nufakturni, specijirski in železniški stroki, išče službe v mestu ali na deželi. Naslov pri gorški upravi.

ZALOGA vsakovrstnih raket, vencev, sveč in žalnih predmetov I. II. III. raz-reda. 25% ceneje kot drugod. Saksida. Dornberg 3. 353

KRASNO posestvo v Savinski dolini, občina okolica Celje, ob državni ce-si, se proda. Enonadstropna hiša, 16 parketiranih sob, 3 gospodarska poslop-ja, povod električna razsvetljava, elek-tromotor za gospodarske stroje, ca 16 ora-lov prvovrstne zemlje, 2 hmeljnika, last-ni ribolov. Olajšano plačevanje. Naslov: A: Sabljak, Celje, Forsthoř, Jugoslavija. 225

KOROŠKE in gorenjske smrekove in me-sesovne suhe deske pripravljajo mizarjem po nizki ceni Alojzij Srebotnjak, Postoj-na. 356

ŠOFER, ki zna tri jezike (slovensko, Ma-lijansko, nemško) išče službe v mestu ali na deželi. Naslov pove gorška uprava.

se pa pes ne zgane več z okna, tu-di ko prihaja policaj. Ponošno sedi na oknu, nekoliko stegne vrat, da pokaže pod njim svojo novo znam-ke, in zopet zaspi.

Po štiri in dvajsetih letih.

Avgusta meseca leta 1904. je iz-ginil v Catani triletni deček Ka-jetan Muscara. Vse izkazuje je bilo brezuspšno. Govorilo se je že te-da, da je morala ugrabiti dečka ciganski tolpa. Te dneve so je pri-kazala v Catani ciganska tolpa, broječa petnajst moških in 18 žen-skih oseb. Kakor hitro je zvedela mati prej omenjenega dečka, ki ni bila še izgubila upanja, da dobi ugrabljenega je sina, o prihodu ci-ganske tolpe, ji je šla nasproti in v resnici spoznala v sedem in dvajsetletnem ciganu svojega sina. Spoznala ga je po brazgotini na obrazu, katero je imel deček že ob času, ko je bil ugrabljen.

Loterijske številke

izrečane dne 7. aprila 1928.

BARI	56	7	2	25	83
FIRENZE	9	90	72	56	34
MILANO	77	1	45	34	76
NAPOLI	66	19	27	85	6
PALERMO	40	15	31	42	49
ROMA	84	7	19	2	56
TORINO	13	41	78	24	42
VENEZIA	21	48	8	10	49

Pril hrani je važna redilnost

tako pravijo — zdravniki in vsi, ki kaj razumejo. Testenine PE-KATETE, ki se dobijo v ½ kg zavojih, so izdelane iz zdroba trde pšenice in so vsled tega iz-redno redilne. (372)

†

Z žalostnim srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je naša ljuba mati, oziroma stara mati

Antonija Škabar

vdova roj. Kanduš

v starosti 88 let dne 4. t. m. previdena s sv. zakramenti mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb se je vršil v Mariboru dne 7. t. m.

Žalujoči rodbini:

ŠKABAR - LENARDIČ

Maribor - Berkovlje

†

SOBA meblirana ali prazna, z uporabo kuhinje, se odda takoj zakonoma. Via Antonio Stoppani 5, II., desno.

KRASNO POSESTVO, enonadstropna hiša, gostilna s krasnimi prostori, hlevi, gospodarskim poslopjem, velikim dvoriščem, vrtom in poljem v Sovodnjah 70, pri Gorici, se proda. Olajšano plačevanje.

ODVETNIŠKA pisarna šte 15-17-letnega vajenca. Naslov pri tržaškem upravnistvu. 359

HISA, z dobrodošlo gostilno, se proda za polovično ceno. Električna razsvetljava. Naslov pri tržaškem upravnistvu.

«**OSMICA**», vino iz lastnega vinograda. Kobal - Vrdele-Farneto 1318, Ljunerska cesta (Sv. Ivan).

HARMONIKA, dve vrsti, 12 basov, se proda via Giuliani 23, III., Covitz.

PDJETNIK za napravo in kuhanje apna, v lastni režiji, na Nanosu, se išče. Po-nudniki naj pišejo na «Gospodarski od-sek» v Vipavi.

KONTROLNA blagajna, amerikalca «National», nova, se ugodno proda. Me-hanična delavnica via Giulia 68.

MOTORJI na nafto, različni, izredna prilika, tudi posamezni deli. Mehanična delavnica, via Giulia 68.

PEKOVSKI pomočnik in učence se sprejmeta. Pisemne ponudbe na Mi-heli, Knežak.

VDOVEC, z lastnim stanovanjem, želi znanja v svrhu takojšnje izenitve z gos-podično ali vdovo brez otrok, 35 do 40-letno, vajeno mesta. Samo resne ponu-be pod «Junij» na upravnistvo «Edino-sti». 377

TRGOVSKI pomočnik, izvešan v ma-nufakturni, specijirski in železniški stroki, išče službe v mestu ali na deželi. Naslov pri gorški upravi.

ZALOGA vsakovrstnih raket, vencev, sveč in žalnih predmetov I. II. III. raz-reda. 25% ceneje kot drugod. Saksida. Dornberg 3. 353

KRASNO posestvo v Savinski dolini, občina okolica Celje, ob državni ce-si, se proda. Enonadstropna hiša, 16 parketiranih sob, 3 gospodarska poslop-ja, povod električna razsvetljava, elek-tromotor za gospodarske stroje, ca 16 ora-lov prvovrstne zemlje, 2 hmeljnika, last-ni ribolov. Olajšano plačevanje. Naslov: A: Sabljak, Celje, Forsthoř, Jugoslavija. 225

KOROŠKE in gorenjske smrekove in me-sesovne suhe deske pripravljajo mizarjem po nizki ceni Alojzij Srebotnjak, Postoj-na. 356

ŠOFER, ki zna tri jezike (slovensko, Ma-lijansko, nemško) išče službe v mestu ali na deželi. Naslov pove gorška uprava.

ZALOGA papirja. Uvoz in izvoz na vse kraje. Cene ugodne. Tvrška G. Dollinar, Via Ugo Polonio 5, Trst. 252

ODVETNIŠKA pisarna šte 15- do 16-letnega vajenca. Naslov pri tržaškem upravnistvu. 371

DIPLOMIRANA šola za krojenje in šivanje odpre tečaj 10. aprila. Via Gatte-ri 23, II. Praktična metoda. 375

BABICA Emerschitz - Sbaizero, diplo-mirana, sprejema noseče, moderna opre-ma, zdravniška pomoč, dnevna hranari-na L 25. Via Farneto 10 (Ginnastica, po-daljšana), lastna vila, telefon 20-64. 308

60 let stara 373

ZLATARNA

v prometni ulici v Gorici se proda z inventarjem ter zalogo ali pa tudi brez zaloge radi bolezn. Ponudbe na G. GASPERINI, Gorica-Raštel 28

Kakor običajno vsako leto za VELIKONOČNE PRAZNIKE

OSMICA

na Trsteniku št. 526

Za obilen obisk se priporoča udani

Petelin.

368

Na obroke

Zadnje novosti, izgotovljene oblike in po meri, blago, svi-lenine, perilo, platno, površniki i. t. d. i. t. d.

Via Roma 3, III. nadstropje

†

Z žalostnim srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je naša ljuba mati, oziroma stara mati

Antonija Škabar

vdova roj. Kanduš

v starosti 88 let dne 4. t. m. previdena s sv. zakramenti mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb se je vršil v Mariboru dne 7. t. m.

Žalujoči rodbini:

ŠKABAR - LENARDIČ

Maribor - Berkovlje

†

SOBA meblirana ali prazna, z uporabo kuhinje, se odda takoj zakonoma. Via Antonio Stoppani 5, II., desno.

KRASNO POSESTVO, enonadstropna hiša, gostilna s krasnimi prostori, hlevi, gospodarskim poslopjem, velikim dvoriščem, vrtom in poljem v Sovodnjah 70, pri Gorici, se proda. Olajšano plačevanje.

ODVETNIŠKA pisarna šte 15-17-letnega vajenca. Naslov pri tržaškem upravnistvu. 359

HISA, z dobrodošlo gostilno, se proda za polovično ceno. Električna razsvetljava. Naslov pri tržaškem upravnistvu.

«**OSMICA**», vino iz lastnega vinograda. Kobal - Vrdele-Farneto 1318, Ljunerska cesta (Sv. Ivan).

HARMONIKA, dve vrsti, 12 basov, se proda via Giuliani 23, III., Covitz.

PDJETNIK za napravo in kuhanje apna, v lastni režiji, na Nanosu, se išče. Po-nudniki naj pišejo na «Gospodarski od-sek» v Vipavi.

KONTROLNA blagajna, amerikalca «National», nova, se ugodno proda. Me-hanična delavnica via Giulia 68.

MOTORJI na nafto, različni, izredna prilika, tudi posamezni deli. Mehanična delavnica, via Giulia 68.

PEKOVSKI pomočnik in učence se sprejmeta. Pisemne ponudbe na Mi-heli, Knežak.

VDOVEC, z lastnim stanovanjem, želi znanja v svrhu takojšnje izenitve z gos-podično ali vdovo brez otrok, 35 do 40-letno, vajeno mesta. Samo resne ponu-be pod «Junij» na upravnistvo «Edino-sti». 377

TRGOVSKI pomočnik, izvešan v ma-nufakturni, specijirski in železniški stroki, išče službe v mestu ali na deželi. Naslov pri gorški upravi.

ZALOGA vsakovrstnih raket, vencev, sveč in žalnih predmetov I. II. III. raz-reda. 25% ceneje kot drugod. Saksida. Dornberg 3. 353

KRASNO posestvo v Savinski dolini, občina okolica Celje, ob državni ce-si, se proda. Enonadstropna hiša, 16 parketiranih sob, 3 gospodarska poslop-ja, povod električna razsvetljava, elek-tromotor za gospodarske stroje, ca 16 ora-lov prvovrstne zemlje, 2 hmel